

عنوان مقاله:

نقد و بررسی دیدگاه دیویس درباره تجربه دینی و حیانی (الهامی)

محل انتشار:

مجله الهیات تطبیقی، دوره 1، شماره 4 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

علی شیروانی - استادیار گروه فلسفه و کلام اسلامی پژوهشگاه حوزه و دانشگاه

خلاصه مقاله:

تجربه های وحیانی (الهامی) یکی از انواع مهم تجربه دینی است که صاحبانش آن را به یقین رسیدن ناگهانی، الهام، وحی، روشنگری، مشاهده عرفانی و بارقه بصیرت می نامند. از نظر دیویس علایم مشخصه این تجربه ها عبارتند از: ۱. ناگهانی و کوتاه مدت بودن در غالب موارد؛ ۲. دستیابی به معرفتی جدید از غیر طریق استدلال یا ادراک حسی؛ ۳. دریافت این معرفت از سوی عاملی بیرونی به نحوی سیل آسا و رگبارگونه در غالب موارد؛ ۴. همراهی با یقین مطلق؛ ۵. بیان ناپذیر بودن در بسیاری موارد. این مقاله می کوشد ضمن ارائه دقیق آنچه دیویس از منظر فلسفه دین مسیحی درباره این دسته از تجربه های دینی بیان کرده، آرای او را از دیدگاه عرفان اسلامی نقد و بررسی کند. در این مطالعه تطبیقی و انتقادی معلوم می شود، آنچه دیویس تجربه دینی و حیانی نامیده است، با آنچه در عرفان اسلامی کشف معنوی خوانده می شود، ارتباطی تنگاتنگ دارد و در منابع عرفانی ما به گونه ای عمیق تر و دقیق تر بررسی شده است. تمایز میان وحی رسالی با دیگر مصادیق تجربه دینی و حیانی و بیان تفاوت های اساسی این دو، از جمله نکاتی است که مورد توجه خاص عارفان مسلمان بوده است.

کلمات کلیدی:

تجربه دینی، تجربه وحیانی، عرفان اسلامی، کشف و شهود، کشف معنوی، دیویس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1210648>

